

aarets Slutning beholdt dem ind i det næste Finantsaar, og da anvendt dem, uagtet de slet ikke vare bevilgede til dette Finantsaar. Naar man imidlertid skal optage et saadant Princip, kommer man jo til at gøre ganske nye Udtalelser i Anledning af Statsrevisorernes Indstillinger. Jeg for mit Bedkommende skulde forøvrigt Intet have derimod.

Fischer: Jeg maa ogsaa udtale, at jeg kan være enig med den ærede Rigsdagsmand for Holbet Amts 2den Valgkreds (Lscherning) i, at den correcteste Maade at gaae frem paa vilde være den, at der ikke fra Statskassen udbetaltes noget Beløb til saadanne Instituter, forinden der var Trang dertil; det vilde være den simpleste Maade, hvorpaa man kan forhindre Opsamlinger af Kassebeholdninger, der henligge uden at frugtbargøres. At der er nogen Betænkelse ved disse opsamlede Kassebeholdninger, derom vil man netop kunne overbevise sig ved at betragte et saadant særligt Institut under Kultusministeriet, nemlig Stormsgadens Museum. Ved Finantsaaret 1850—1851 havde det en Kassebeholdning af 483 Rd., og, da man fik Lov til at overføre denne til det følgende Aar og frit at disponere over den, havde man ved Udløbet af det derpaa følgende Finantsaar en Kassebeholdning af 1,357 Rd., og nu har man en Kassebeholdning af 2,535 Rd. Det er heraf indlysende, hvorledes man, ved at lade Kassebeholdningen overføres fra det ene Aar til det Andet, kommer ind paa en Bet., som man ikke kan billige; men, naar det nu eengang fra Begyndelsen af, da Statsrevisionen fik Regnskaberne under Hænder, ikke er opstillet som en Fordring, at intet Beløb maatte udtalles af Finantskassen, forinden der var Trang dertil, og Rigsdagen, ved Afgjørelsen af to Finantsaars Regnskab, har billiget en anden Fremgangsmaade, saa er det ikke længere muligt for Statsrevisionen, uden at dertil kommer en Impuls fra Rigs-

dagens Side, at begynde med et nyt Princip, om den end maatte billige det. Statsrevisionen har ved denne Leilighed gjort, hvad den kunde gjøre; den har udtalt i en Antegning, at den tvivlede om, at Kassebeholdningens Oversførelse uden Rigsdagens Billigelse var den hensigtsmæssigste Ordning af Sagen. Den har derfor fremdraget til fornyet Overveelse et Punkt, som af Mange, og blandt Andre af Administrationen, allerede ansaaes for afgjort ved Rigsdagens tidligere Voteringer i den Anledning, og den har derhos udtalt de Principer, hvorefter den formeente, at man kunde gaae frem. Den har troet, at, naar et Instituts Virksomhed var af den Bestaaenhed, at dets Udgifter faldt til forskellige Tider, som ikke kunde bringes i Samklang med Finantsaaret, saa vilde der være Noget, der talte for, at dette Institut erholdt en friere Raadighed over Benyttelsen af de vote-rede Penge, som maaskee ikke kunne finde hensigtsmæssig Anvendelse i eet Finantsaar; men den har tillige føiet til, at den formeente, at en Oversførelse af Kassebeholdningen ikke maatte tilstedes, uden at Rigsdagens aarlige Billigelse traadte til. Derved beholdt man en Opsigt med, hvorledes ethvert Institut anvendte sine Penge, og Rigsdagen vilde derved have det i sin Magt, til enhver Tid, naar den fandt, at Kassebeholdningen blev større, end den kunde taale, da at lade den indbetale i Finantskassen. Det andet Thing har imidlertid ikke villet gaae ind paa denne Anskuelse, idet det har vedtaget, at Statsrevisionens Antegning i denne Retning skulde bortfalde, og derved altsaa udtalt, at det ikke fandt nogen Grund til, at denne Antegning var given. Vil man altsaa, at der skal betrædes en anden Bet., saa er det paa Tide, at Impulsen dertil udgaaer fra Rigsdagen, som da maa staae ind paa en anden Bet.